

har søgt at gjøre, nemlig at mægle og stifte Fred i de Kredse, hvor jeg har været nærværende, og det vilde jeg ogsaa gjerne gjøre her; men jeg veed nok, at her i denne Forsamling, og i den Stilling, som jeg nu er i, er det ikke at tænke paa, at min Stemme kunde have synderlig Vægt. Nu veed jeg jo vel, hvad Mange vilde synes, og vel de Allersfæste maae synes, at jeg maa svare mig selv: hvorledes kan det da nu være, naar det er Dine inderligste Bestræbelser og Ønsker at faae en Udførelse af denne Sag, for at vi kunde komme til en Ende, og til en god Ende, med den, at Du saa bestandigt hele Tiden har været blandt det Antal, som har staaet meest imod Ministeriet. Aarsagen dertil er ene og alene den, at jeg, efter den Indsigt, jeg har havt i Tingene, ikke har kunnet komme til den Overbeviisning, at jeg troede, det var nødvendigt, at vi skulde ophæve Kongelovens Arvesølge. Det er nu Noget, som har levet i mig alle mine Dage, og ogsaa i de Folk, som jeg lever iblandt, at vi altid have havt en stor Ærbødighed og Ærefrygt for det Kongelige Navn og Alt, hvad som Kongens er (Hør!), saavel for Kongen som for Kongelovens Arvesølge, ligesom jeg ogsaa fra de Bevægelser, der have fundet Sted i Anledning af de sidste Valg, og fra de Samtaler, jeg har havt med de mange Folk, som have raadfort sig med mig, og spurgt mig, hvorledes det kunde være, at jeg i denne Sag var af en anden Mening end mine Standsfæller og dem, som jeg ellers levede i Venstrebånd med, veed, at dette meest er af den Grund, at det bestandigt er blevet fremhævet, at det var en nødvendig Følge af Kundgjørelsen og Tractaterne, at Kongelovens Arvesølge maatte ophæves, i Forbindelse med den Ærbødighed og Frygt for Regjeringen, som de ere vant til at have. Man siger da, som saa: Ja, er det nødvendigt, saa maae vi jo gaae ind derpaa, skjøndt vi gjerne vilde, at vi kunde have undgaaet det. Tingen er, at jeg maastee har havt Leilighed til at komme dybere ind i Sagen og har faaet mere Anledning til at overveie den, det er derved, at jeg ikke har kunnet komme til den Overbeviisning, at det er nødvendigt.

Hvad jeg ogsaa gjerne vilde, man skulde lægge Mærke til, det er, at, naar man taler om Stemningen, og det da kunde synes, at det var urimeligt af os, da vi ikke blive stort flere end over Hjerdedelen, som stemme imod Sagen, at ville fordrø, at de øvrige $\frac{3}{4}$ skulde boie sig for vor Mening, idet det kunde synes, at det var rimeligt og billigt, at vi gjorde det, saa mener jeg rigtignok, at denne Majoritet baade her i Salen og i Folket er en meget usfrivillig Majoritet (Hør!), naar vi huske paa, at i det Udvalg, som her var nedsat, for at tage denne Sag under Overveielse, var det langt overveielende Fleertals Ønske, at Kongelovens Arvesølge ikke blev ophævet (Hør!), og at vi Allesammen vare enige om, at, dersom blot Ministeriet vilde gaae ind derpaa, saa var der slet Intet tvivlen for, at det blev ordnet paa den Maaade, at Kongelovens Arvesølge ikke blev ophævet, og at Alle vilde være fornøiede dermed, hvilket jeg ogsaa troer virkelig vilde være blevet Tilfælde saavel her i denne Sal, som over det hele Land (Hør!). Nu siger man jo vel: „hvad kan det hjælpe alligevel, det er jo godt og rigtigt glennemført, hvorfor vilde I dog ikke troe, hvad Ministeriet siger, naar det alligevel siger, at det er en Nødvendighed; det kan saa dog alligevel ikke blive Andet, end at Udfaldet maa og vil blive saaledes;“ men jeg maa i saa Henseende rigtignok tilstaae, at der vel er mange Slags Nødvendigheder, men de ere ikke for mig endnu blevne til en absolut Nødvendighed. Skjøndt jeg virkelig respecterer alle Magter, saa kan jeg dog ikke have en saadan Frygt for eller en saadan Tillid til jordiske Magter, enten de bare Navn af Gyrtier, Konger eller Keisere, men jeg har Tillid til en Magt, som er langt høiere og stærkere end hine, nemlig Kongernes Konge og Herrernes Herre; det er til Ham, at jeg sætter mit Haab og min Tillid, hvilket jeg gjerne vilde, at vi Allesammen gjorde; jeg vilde da være vis paa, at ikke alene denne Sag, men alle Sager, skulde faae et heldigt og godt Udfald. Naar vi istedetfor at sætte vor Tillid eller Frygt altsammen til saadanne jordiske Magter, satte vort Haab og vor Lid til den levende Gud, da skulde det blive, — det troer